

DIJAŠKI DOM
GIMNAZIJA ŠIŠKA
ALJAŽEVA ULICA 32
1000 LJUBLJANA

DIJAK

JUNIJ, 2024, IX

Vse se zgodi z razlogom.

Uredila:

Lia Jasenc

Pomoč pri tehničnem prelomu:

Martin Okoliš

Mentor: Matija Nared

Glasilov Di(v)jak je interno glasilo dijaškega doma Gimnazije Šiška.

Fotografije: Arhiv glasila, M. Nared, pri nekaterih sami avtorji člankov, njihovi klubski kolegi, ostali viri navedeni.

Vse risbe v glasilu:

Naja KEMPER

<u>UVODNIK</u> Lia Jasenc	3
<u>DOM, DOM, DOM</u> Jaka Pečnik – Od Gradeža do Ljubljane Lia Jasenc – Nogomet, šola in dijaški dom Karolina Trnkovski – Kakšno je življenje v dijaškem domu Skozi izzive do zvezd	4-5 6 7 8-9
<u>INTERVJU</u> Angelina Grujić – Ana in Ema Abina	11-15
<u>RAZMIŠLJANJA</u> Jakob Razpet – Kako vidim svoje odraščanje Ela Bassanese – Kako razumem glasbo Taja Vidmar – Kaj mi pomeni ples Iva Maresič Fink – Kaj me dela žensko Jakob Raspet – Kaj me dela moškega Ali so »all-nighterji« dobri za nas	17 18 19 20 20 21-23
<u>MED DOMOM IN SVETOM</u> Magdalena Grilj – Iz Argentine v Slovenijo	25
<u>ZAUPNO</u> Isabela Mord – Z Bluetoothom se ne povežem, ampak se odklopim	27-28
<u>MED NAMI</u> Neža Hrga – Večer ob palačinkah	30
<u>BORILNE VEŠČINE</u> Žak Žnidaršič – Boks	32
<u>OB ŠOLI ŠOLA</u> Opera: COSI FAN TUTTE	33
<u>BRDO 2024</u> Lea Dolinar in Matej Kozole – Nogometni turnir na Brdu	34-47
<u>ARHIV</u> Konec gradnje telovadnice	49-52

Dovoljeno samo za
Gimnazijo Šiška

Vsak konec je začetek nečesa novega

Vsak konec je začetek nečesa novega, pa tudi začetek ima, kot bi rekli filozofi, v sebi že kal konca. Tako to je in tako to bo. Vsi mi pa smo velikokrat tako vpeti v te začetke in konce, da smo jim preblizu in jih ne znamo videti v pravi podobi, takšne, kot so. Zato je prav, da si včasih vzamemo čas, da stvari pogledamo z različnih kotov, da jih poimenujemo s pravimi imeni, včasih ljubkovalnimi, včasih s kakšno bolj trdo in robato besedo. Kot se nam zdi, da je takrat prav. Kot čutimo.

Veliko zgodb v tem našem glasilu je takšnih, ki nam na poseben način približajo to, kar enostavno smo. Čeprav je velikokrat težko ubesediti tisto, kar čutimo, pa vendarle. Tudi to

je del nas. Konec koncev nismo ne pisatelji, ne kronisti, ne novinarji. Povrhu vsega pa smo večinoma športniki. Dajte nam žogo in vse bo v redu. Z njo lahko ustvarjamo čarovnije. Z besedami pa gre težje. Veliko težje. Ven-

darle pa smo, ne glede na to, ali smo športniki ali ne, mladi odraščajoči ljudje s kupom svojih problemov, dvomov, težav, upanj ... In vse to je na neki način tudi tu pred vami.

Vsem pa, ki stremijo k velikim zgodbam, usmerjamo pogled med drugim še posebej k intervjuju, ki nam pokaže, da se s trdim delom in zagledanostjo v sanje lahko pride zelo daleč. Tudi do državne reprezentance. Veseli smo, da lahko med drugim predstavljamo zgodbe o uspehu, ki so se krojile, utrjevale in medile tudi tu pri nas, v teh naših sobah, v našem dijaškem domu, na naši Gimnaziji Šiška. Tudi to je lepa zgodba, ki jo pišemo vsi skupaj. Ni lahka, je pa lepa.

Lepo branje in lepe počitnice!

OD GRADEŽA DO LJUBLJANE

Sem fant z vasi. Tega mi nikoli ni bilo težko priznati in tega se nikoli nisem sramoval. Prihajam iz kraja, ki ga ob izgovorjenem imenu večina ljudi ne prepozna: iz vasi na Dolenjskem, v občini Velike Lašče, z imenom Gradež, ki ima okoli 150 prebivalcev. Začetnik mojega rodu v teh krajih je bil moj praded, ki se je v vas preselil dvajset let pred začetkom prve svetovne vojne in kupil kmetijo, ki še danes velja za Pečnikovo in je last očetovega strica.

Kot domačin lahko povem, da se z ljudmi razumemo odlično in imamo z vsemi v kraju dobre odnose. Skupaj praznujemo občinske praznike in postavljamo mlaje ob dopoljenih polnih rojstnih dnevih. Ravno to šteje, ohranjanje praznovanj in kulturne dediščine vodi k nadaljevanju oblike sobivanja v vasi, ki jo v zadnjih letih vse bolj preoblikujejo priseljenci. Ti so bolj zadržani in se med nas ne stapljajo tako, kot bi pričakovali. Večina jih prihaja iz mest in ni navajena vaškega življenja in dela.

V prostem času, če je le mogoče, pomagam pri hiši z raznimi opravili. Med konci tedna, ko pridem iz dijaškega doma, rad pokosim vrt, pomagam mami na njivi ali včasih z očetom odidem v hosto. Pomembno mi je, da tudi sam prispevam delež k temu, da sta hiša in okolica primerno urejena. V prostem času pa najraje odidem k babici, ki živi blizu, in z njo govorim o šolskih, nogometnih in osebnih stvareh. Prav tako vsak konec tedna odidem na nedeljsko kosilo k babici in dedku, ki živita na Turjaku približno dva kilometra stran od mene. Sta človeka, ki ju imam neizmerno rad in h katerima sem zahajal vsak dan po koncu pouka, ko sem bil še v osnovni šoli.

Obiskoval sem OŠ Primoža Trubarja Velike Lašče. Šolo sem imel rad zaradi ljudi, ki so me obdajali. Imel sem ve-

Začel sem se zavedati pomembnosti nekaterih stvari. Všeč mi je, da čez teden delam stvari, ki me veselijo. Hodim v šolo in se družim s sošolci, igram nogomet in kdaj ušpičim kakšno »lumparijo« :).

liko res dobrih prijateljev, s katerimi se pa danes ne srečujemo več prav pogosto. Med poletnimi počitnicami kdaj odigramo odbojko ali pa se vidimo na kakšni veselici, pa čeprav sem nekoč z njimi hodil v vrtec. Skupaj smo bili od plenice naprej pa do časa, ko so nam začeli poganjati brki. Kdo bi si mislil, kako se vse spremeni.

Ob prihodu v srednjo šolo se mi je podrl svet. Bilo mi je težko, saj sem prišel v novo okolje iz mirnega, človeku prijaznega kraja v mesto, kjer nisem poznal veliko ljudi. Prvih nekaj tednov sem imel velike težave, še posebej z domotožjem, saj sem kar naenkrat postal sam. Ob meni ni bilo več mame, ki mi je govorila, kaj moram pospraviti in posesati, kdaj moram odnesti smeti in poskrbeti za urejeno sobo. Ni bilo očeta, ki mi je pomagal tako na osebnem kot športnem področju. Doumel sem, kaj sta mi starša hotela dopovedati že ob koncu osnovne šole: da bom moral poskrbeti sam zase in da bo vse odvisno od mene in od nikogar drugega. Z njuno pomočjo sem se v obdobju in kraju, kamor sem prišel, lažje znašel. Po dobrem mesecu pa sem se na takšno srednješolsko življenje že kar dobro privadil. Spoznal sem profesorje, sošolce, vzgojitelje in sostanovalce. Vse je postalo lažje. Hitro sem se odprl in pridobil veliko prijateljev, s katerimi preživljam čas čez teden v Ljubljani.

Začel sem se zavedati pomembnosti nekaterih stvari. Všeč mi je, da čez teden delam stvari, ki me veselijo. Hodim v šolo in se družim s sošolci, igram nogomet in kdaj ušpičim kakšno »lumparijo« (>). Ob koncu tedna pa pridem domov, preživim čas s svojimi bližnjimi, napolnim baterije in se pripravim na nov teden.

To je način življenja, ki ga imam rad. Ritem, ki sem ga ob prihodu v srednjo šolo nekaj časa iskal, sem kmalu našel. Ritem, ki bije hitro, zato je pomembno, da uživam v vsakem trenutku srednje šole, vsakem trenutku, ko sem doma in vsakem trenutku na nogometnih zelenicah. Ritem, ki ga imam neznansko rad. Če končam, tako kot sem začel: sem fant z vasi. Na to sem ponosen in sem hvaležen za vse, kar imam, za vse, kar sem.

NOGOMET, ŠOLA IN DIJAŠKI DOM

Lia Jasenc

Moj odnos do nogometa in šole se je precej spremenil, odkar bivam v dijaškem domu. Vsakodnevna vožnja v Ljubljano na treninge mi je iz Kočevja, kjer sem doma, vzela veliko časa. Pa ne samo tega, tudi vse, kar sem počela, sem morala prilagajati temu. Zdaj, ko imam možnost bivanja v dijaškem domu, je vse drugače. Takoj po šoli se lahko pripravim za trening v svoji sobi v domu in kar peš odidem na trening. Po treningu pa mi še vedno ostane dovolj časa, da se učim. Včasih mi je po vožnji s treninga domov ostalo le malo časa za učenje ali skoraj nič: velikokrat sem se vrnila v Kočevje šele v poznih večernih urah, utrujena od treningov in dneva.

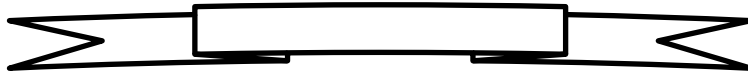
A v dijaškem domu ne živim sama, temveč še z ostalimi nogometašicami. Vse se med seboj dobro poznamo in smo med sabo sproščene, zato se tudi veliko družimo. Zaradi tega včasih

posledično zmanjka časa za učenje. Ko sem bivala doma, temu ni bilo tako. Zaradi vožnje na treninge nisem imela druge izbire, kot da sem čas, ki mi je ostal, namenila izključno učenju. Za druge stvari ni bilo časa. Lani mi je to delalo kar velike težave, saj nisem vedela, kako naj porabim višek časa, ki mi je ostal. Včasih sem se preveč zavzela za nogomet in s tem zanemarjala šolo in druženje, včasih sem se bolj posvečala šoli in zanemarjala nogomet ter druženje, včasih pa sem si preveč časa vzela za druženje in tako zanemarjala tako nogomet kot učenje. Pa naj bo človek pameten! Zdaj, ko sem v dijaškem domu že drugo leto, sem ugotovila, kakšen je zame pravi sistem dela. Ni pomembno to, da se posvetiš eni stvari. Pomembno je, da najdeš nekakšno ravnovesje vseh teh stvari skupaj in si v dijaškem domu res samo zaradi športa in šole, a si hkrati najdeš tudi čas za sprostitev in zabavo.

KAKŠNO JE ŽIVLJENJE V DIJAŠKEM DOMU

Karolina Trnkovski

Kljub temu da imamo domotožje, nas v domu zamotijo z različnimi dejavnostmi. Dom si, ko vanj vstopamo na začetku, predstavljamo drugače, kot v resnici je. So težki in lepi časi. Zamotijo nas prijatelji in druženje v različnih sobah. Kakor koli pa je vsakodnevno sledenje obveznostim tudi dokaj naporno.

Hrana v domu je pripravljena iz srca in jo spoštujemo, kljub temu, da nam kdaj kakšna stvar ni všeč. Vzgojitelji so prijazni in nas vedno vprašajo, kako je potekal naš dan. Če smo imeli slab dan, se z nami pogovorijo in nas spravijo v boljšo voljo. Kdaj pa gremo, kar sami do njih in se z njimi pogovarjamo in jim zaupamo. Tako da življenje v domu ni tako zelo slabo, kot smo si na začetku predstavljali.

SKOZI IZZIVE DO ZVEZD

Družina mi je zelo pomembna, pomeni mi verjetno več kot vse na svetu in šele zdaj, ko sem doma z njimi samo za konce tedna, se zavedam tega.

Da, zbala sem se. Strah pred srednjo šolo, strah pred novim poglavjem mojega življenja. In kako se bo končalo to poglavje? Kako se bo sploh začelo? Pravijo, da je začetek najtežji ... tudi jaz tako mislim.

Začetek nečesa novega, spremembe ... na koncu so spremembe edina stalnica in to se začne že z rojstvom. Ko prvič spregovoriš besedo, ko narediš svoj prvi korak, ko greš v prvi razred, ko si prvič nekje sam brez družine. Vse to je začetek nečesa novega. Tudi z vstopom v srednjo šolo je tako. Vsaj zame. Zame je to zdaj neki čisto nov začetek. Lahko bi rekla, da je to tako, kot bi odprla vrata neznanemu svetu: prvič sama v večjem mestu, večino leta bom preživela sama v dijaškem domu v Ljubljani. In kje je moj dom? Daleč stran, saj živim v mali vasi na skoraj drugem koncu naše države. Skratka, daleč. Odločila sem se za to srednjo šolo, ker hočem uspeti v nogometu in tukaj, v dijaškem domu in šoli, mi nudijo vse, da lahko postajam vsak dan boljša. Obenem je zame to odlična priložnost, da postanem samostojna in razgledana.

Na poletnih počitnicah pred odhodom v Ljubljano v šolo in dom se mi je porajalo milijon vprašanj, več ali manj podobnih. Me je strah? Sama se še niti nisem čisto zavedala, da grem septembra res v Ljubljano, v mesto, ki je od mojega doma oddaljeno približno dve uri vožnje. Da bom tam brez družine, prijateljev iz otroštva, brez svojega psa ... A zdaj sem tu in živim. In če povem po resnici: čas hitro teče in po eni strani se mi zdi, da sem tu že celo večnost in da sem se tega življenja, ki ga imam zdaj, že čisto navadila, po drugi strani pa se mi zdi, kot da sem nekje na izletu ali na neki začasni preizkušnji, ki se bo kmalu končala, in kmalu bom spet lahko odšla domov. Družina mi je zelo pomembna, pomeni mi verjetno več kot vse na svetu in šele zdaj, ko sem doma z njimi samo za konce tedna, se zavedam tega. Zavedam se, kako sem lahko srečna, da imam družino, ki mi stoji

in mi bo stala ob strani na vsaki poti, v vsakem poglavju, na vsaki strani, pri vsaki vrstici knjige, ki jo pišem s svojim srcem in s svojimi koraki in odločitvami, ki jo pišem s tem, kar sem. Kjer koli po svetu bom hodila, bodo oni vedno v mojem srcu, vedno bom pomislila na njih tisočkrat na dan; to je nekaj, kar ostane, kar enostavno je. In vem, sredi vsega tega sveta sem jaz.

Čeprav se včasih vprašam, kdo sploh sem, kaj sploh delam tukaj? Celo podvomim: sem se res odločila prav? Sem storila prav, ko sem odšla na srednjo šolo tako daleč stran od doma? Tega ne vem niti sama, tega ne ve nihče, a verjamem in si zaupam, da sem se odločila prav in sem pripravljena na vse. Čeprav vem, da bodo prišli dnevi in trenutki, ko bom hotela biti sama, ko bom hotela biti doma, s starši, a najbolj pomembno pri tem je, da vztrajaš in res nikoli ne obupaš. Saj to je življenje, življenje so vzponi in padci in hribi in doline, tako je in tako vedno bo.

Mislím, da je zame srednja šola zelo pomemben korak v življenju, verjetno največji, kar sem ga do zdaj naredila. S to odločitvijo sem stopila na pot odraslosti, nikoli ne bom več dojenček, čeprav bom še vedno otrok, ki se bo ob vsaki pomembni stvari zatekel k mami in očku. Ne glede na to pa verjamem, da zmorem hoditi po poti tudi sama, in verjamem, da kar delam, delam z razlogom. Nekoč in nekje bo vse to samo še zgodba, ki se je bom spominjala in hočem se spominjati le lepega.

NAJA KEMPER

Ana in Ema ABINA, rokometašici

»Najtežje je staršem, ker morajo navijati za obe ekipi na igrišču.«

Tokrat smo intervju opravili s sestrama Ano in Emo Abina, uspešnima rokometašicama, ki sta svojo srednješolsko pot prehodili na naši gimnaziji in bivali v našem dijaškem domu.

Rokometašici prihajata iz Mirne na Dolenjskem. Obe igrata v državni reprezentanci.

Foto: Slavko Kolar

Ana

Stara sem 26 let in z roketom se ukvarjam že od osnovne šole. Po končani osnovni šoli sem se zaradi močne želje po napredovanju v roketu vpisala na športno gimnazijo Šiška, ki me je navdušila predvsem zaradi roketnega oddelka. Nato sem diplomirala na Fakulteti za varnostne vede. Zadnja tri leta sem igrala pri roketnem klubu Mlinotest iz Ajdovščine, naslednjo sezono pa se ponovno vračam v Ljubljano k roketnemu klubu Krim Mercator.

Ema

Moja roketna pot se je začela na domači Osnovni šoli Mirna na Dolenjskem, kjer je učitelj športa imel roketni krožek. V 3. razredu se je moja pot nadaljevala v roketnem klubu Krka. Po končani osnovni šoli sem se vpisala v Ljubljano na Gimnazijo Šiška in posledično tudi zamenjala klub. Odšla sem v roketni klub Krim, v katerem sem še danes. Zaradi oddaljenosti sem s sestro bivala v dijaškem domu Šiška.

Po končani srednji šoli sem se vpisala na Fakulteto

za upravo in študij tudi lani uspešno zaključila z nazivom diplomantka upravnih ved. Trenutno sem poklicna športnica rokometašica in živim svoje sanje, saj sem si to vedno želela.

Kakšni so bili vajini začetki v rokometu?

Ana: Najini začetki v rokometu so bili v osnovni šoli, kjer smo imeli preduro rokometu. Takratni športni učitelj Veljko Kolenc naju je za ta šport zelo navdušil.

Em: Začetki v rokometu so bili pristni in veseli. Rokomet je včasih igrala mama. Zdaj ga igrava midve z Ano. V prihodnji sezoni bova ponovno združile moči in bile soigralke.

Ali sta takoj vedeli, da je rokomet prava stvar?

Ana: Že od malega mi je bila žoga zelo všeč in nekako sem vedela, da se bom ukvarjala s športom z žogo. Kot otroka sta naju za žogo navdušila tudi starša; mami je bila rokometiška, oči pa košarkar.

Em: Rokomet me je že od začetka navdušil in že od malega sem si želela postati profesionalna rokometiška, kar mi je sedaj tudi uspelo.

Koliko klubov sta zamenjali in v katerem klubu vama je bilo (je) najboljše?

Ana: Moj prvi klub je bil ŽRK Krka Novo Mesto. Kasneje, ko sem odšla v srednjo šolo, sem se preselila v RK Krim Mercator. Nato sem bila spet članica Krke, zadnja tri leta pa sem bila članica rokometnega kluba Mlinotest iz Ajdovščine. Vsak klub je pri meni pustil poseben pečat, saj sem se pri vsakem od njih naučila nekaj novega, spoznala nove ljudi in spletla posebna prijateljstva. Težko je reči, v katerem klubu mi je bilo najboljše, saj so vsi klubi prispevali k moji rasti in razvoju.

Foto: Slavko Kolar

Em: Do zdaj sem igrala v dveh klubih, in sicer v klubu Krka in Krim.

Čemu sta se morali odpovedati, da sta dosegli svoj uspeh v rokometu? Čemu se je bilo najtežje odpovedati?

Ana: Biti profesionalen športnik ni lahko. Veliko stvarim se moraš odpovedati, bodisi zaradi treningov, bodisi zaradi tekem. Najtežje se je bilo odpovedati rojstnodnevnim zabavam, raznim druženjem in poletnim počitnicam, ki nikoli niso bile prave počitnice zaradi treningov.

Em: Pri športu je res veliko odrekovanja. Najtežje je bilo spustiti družinske dogodke, saj so ti enkratni in neponovljivi. Tudi druženja s prijatelji in zabav ni bilo veliko. Zaradi priprav nimamo veliko počitka in posledično ni veliko dopusta, ker je treba skrbeti za fizično pripravljenost ves čas.

Kdo vama je rokometni idol?

Ana: Moj rokometni idol je Andrea Penezić. Nisem je uspela spoznati osebno, sem pa se z njo kot mlajša deklica slikala, kar je bilo zame nepozabno doživetje.

Em: Moj rokometni idol je Anita Görbicz. Nisem je osebno spoznala, sem jo pa ves čas spremljala, ko je igrala.

Kaj vama pomeni rokomet, kaj predstavlja v vašem življenju?

Ana: Rokomet predstavlja velik del mojega življenja. Z njim se ukvarjam že od malih nog in kot deklica sem si vedno želela igrati v ligi prvakinj in biti del državne reprezentance Slovenije. Rokomet mi pomeni način življenja, saj mi je s trdim delom, trudom in vztrajnostjo uspelo doseči svoje sanje.

Em: Rokomet mi trenutno pomeni nekaj, kar rada delam, in je to moja služba. Trenutno je to glavna tema v mojem oz. našem družinskem življenju.

Ali mislita, da bo vašino življenje tudi še naprej povezano z rokometom?

Ana: Mislim, da bo šport definitivno del mojega življenja tudi v prihodnosti. Težko pa rečem, ali bom ostala v rokometu kot trener ali pomočnik.

Em: Mislim, da bo najino življenje tudi naprej povezano z rokometom.

Kako povezujeta svojo rokometno pot s študijem? Kaj študirati? Kako bi želeli, da gre naprej vašina rokometna/nerokometna pot?

Ana: Prepričana sem, da se šport in študij uskladi. Potrebna je dobra organizacija dela. Diplomirala sem na Fakulteti za varnostne vede, kar mi je poleg vseh športnih obveznosti uspelo dokončati. V prihodnje bi želela nadaljevati s študijem in hkrati igrati rokomet na najvišji ravni.

Em: Študij in treninge je bilo zelo težko usklajevati. Vendar z disciplino, redom in veliko

Foto: David Prosen

odrekanja nama je uspelo uskladiti in dokončati študij.

Kako je igrati na resni tekmi ena proti drugi, glede na to, da sta sestri?

Ana: Igrati ena proti drugi je kar zahtevno. Vseeno si želim, da sestra dobro igra. Najini igralni poziciji se ne pokrivata, kar nekoliko olajša situacijo. Verjamem, da je za starše težje, saj morajo navijati za obe ekipi.

Emma: Ko igramo ena proti drugi, je težko, vendar se takrat poskušam osredotočiti na svoje naloge in ne razmišljam, kdo je tvoj nasprotnik.

Kaj sta odnesle s Šiške in iz dijaškega doma?

Ana: Na gimnaziji Šiška sem se veliko naučila, tako na športnem kot osebnem področju. Naučila sem se samostojnosti, spoznala nove prijatelje in stkala močne vezi. Z dijaškim domom sem bila zelo zadovoljna, skupaj s sestro sva imeli skupno sobo in preživeli sva čudovita tri leta.

Emma: Mislim, da sva s Šiške in dijaškega doma odnesli veliko. Predvsem red in disciplino ter organizacijo, saj si tam načeloma "sam" v smislu, da staršev ni zraven, in je potrebna samostojnost. Mislim, da sva tudi posledično kmalu odrasli in nama je to dalo določene vrline za naprej.

Sta v domu in šoli (Šiška) dobili to, kar sta pričakovali?

Ana: Da, v gimnaziji sem definitivno dobila to, kar sem pričakovala. Priporočila bi jo vsakemu, ki si želi biti v krogu športnikov, spletati nova prijateljstva in napredovati v svojem športu.

Emma: Mislim, da sva dobili to, kar sva pričakovali. Imeli sva se lepo. Bili so tudi težki trenutki, vendar če pogledava vse skupaj, je bila to zelo lepa življenjska izkušnja.

Ali imata kakšen nasvet za bodoče rokometiške?

Ana: Trud in delo sta vedno poplačana. Če je želja po uspehu, se bo ta uspeh enkrat tudi zgodil. Zaupajte sebi in verjemite v svoje sposobnosti, ter nikoli ne obupajte.

Emma: Prihodnjim rokometišem in rokometišicam želim predvsem, da uživajo v tem, kar delajo, sledijo svojemu cilju in vztrajajo, saj se vsak trud poplača.

Ali je timski šport po vašinem mnenju dober in koristen za življenje naprej? Kaj vaju je naučil?

Ana: Mislim, da je timski šport odličen. Nauči te delovnih navad, spoznavanja ljudi, vzpostavljanja stikov z drugimi ljudmi, prilagajanja drugim, boljše socializacije, pridobivanja poznanstev in prijateljstev, spoštovanja drugih, dobrega vedenja ter obnašanja pred mediji. Timski šport mi je dal vse te veščine in še več.

Ema: Mislim, da bi vsak moral poskusiti sodelovati v ekipi. Skupinski ekipni šport je meni osebno nekaj najboljšega, kar šport lahko da za življenje otroka/posameznika za naprej. Naučiš se sodelovati z drugimi, greš skozi različne vzpone in padce, vendar mislim, da je izredno dobro in koristno za življenje naprej. Hkrati pa prinese tudi različna prijateljstva, ki ostanejo za vedno.

Kaj si mislita o današnjem rokometu? Ali se razlikuje od rokometu, ki se je igral, ko sta sami začeli igrati?

Ana: Mislim, da se rokomet skozi leta zelo spreminja. Trenutno je veliko hitrejši od prejšnjih let. Igra poteka hitreje, več je teka in posledično tudi več golov na tekmo. Sedaj je velik poudarek tudi na fizični pripravi posameznika, kondiciji in moči.

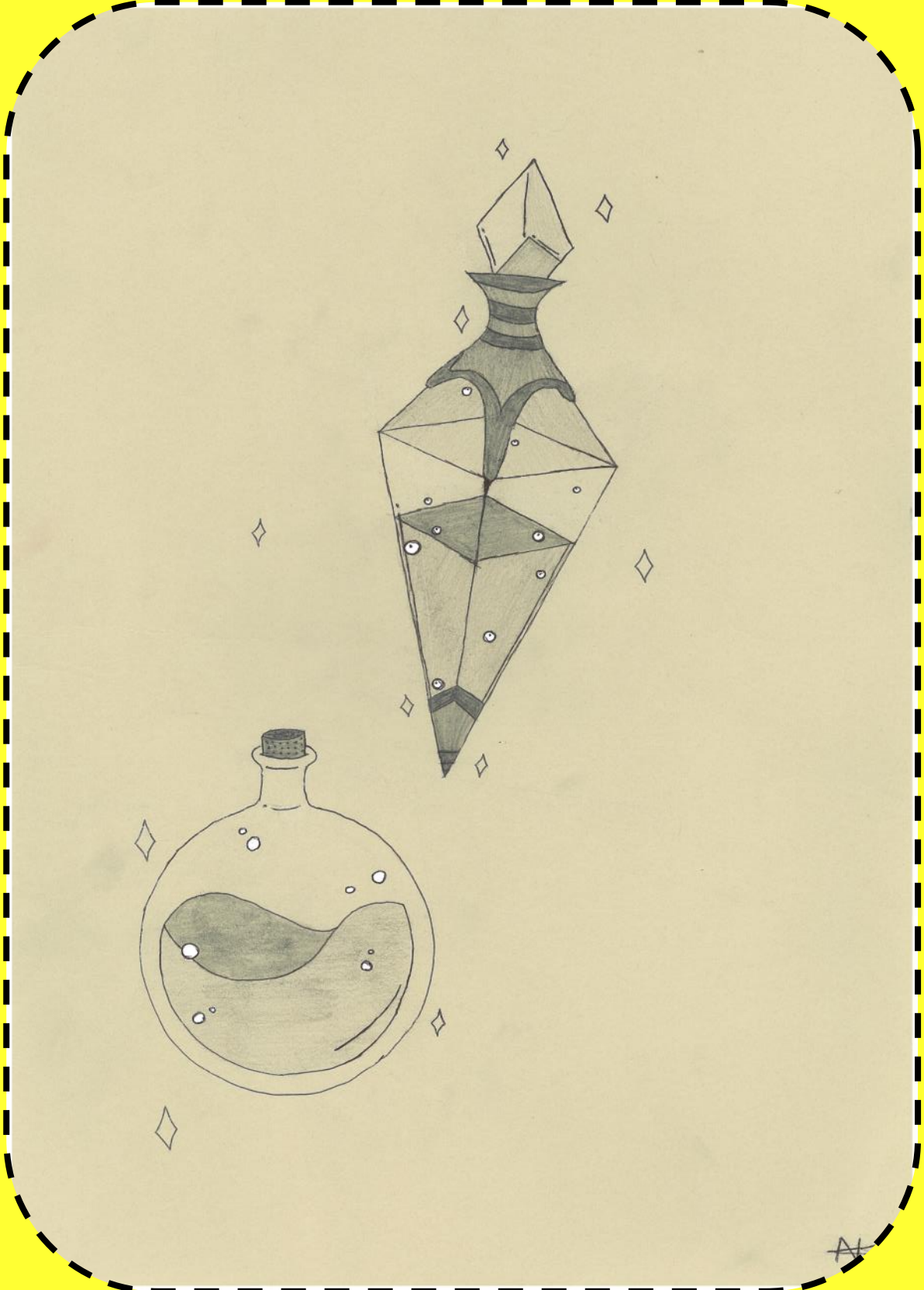
Ema: Rokomet danes je drugačen, kot je bil na začetku. Predvsem se mi zdi sprememba v samem sistemu igre in tudi načinu dela oz. treningih. Rokomet postaja hitrejši in veliko bolj "stresen", kot je bil včasih.

Foto: Slavko Kolar

Ana in Ema, hvala vama za pogovor!

NAJA KEMPER

KAKO VIDIM SVOJE ODRAŠČANJE

JAKOB RASPET

Odraščanje je pomemben del našega življenja. V tem obdobju se učimo primarne ter druge socializacije. V obdobju odraščanja nas starši vzgajajo in nas učijo, kaj je prav in kaj ne, učijo nas, kako se moramo obnašati. Spodbujajo nas in nas podpirajo ter nas usmerjajo na »prava pota«.

Moje odraščanje bi opisal kot prijetno in toplo izkušnjo. Starši so mi že v zgodnjih letih želeli prikazati šport kot nekaj dobrega. Naučili so me vztrajnosti, ki mi pomaga tudi sedaj, v najstniških letih.

Med mojim odraščanjem imajo pomembno vlogo tudi moji prijatelji. Ne bi rekel, da name vplivajo samo v pozitivni smeri, vendar sem se od dobrih prijateljev tudi veliko naučil. Spoznal sem, kateri prijatelji so pravi in kateri ne, medtem ko sem spoznal tudi ljudi, ki so mi pokazali, katera dejanja niso primerna. Videl sem, da ne delajo prav. Teh prijateljev sem se začel izogibati in tako sem postal boljša različica sebe.

Lahko bi rekel, da sem v odraščanju spoznal veliko stvari o sebi, med njimi tudi svojo ljubezen do športa ter pomembnost samospoštovanja. Tudi nogomet mi je v odraščanju veliko pomagal. Naučil me je strpnosti, skupinskega dela in še veliko drugih stvari. Otroštvo mi je bilo zelo všeč in sem hvaležen vsem, ki so mi tako izkušnjo omogočili.

KAKO RAZUMEM GLASBO

Ela Bassanese

Kaj je glasba?

Glasba je univerzalni jezik, ki ga, ne glede na to, od kod smo, iz katere kulture izhajamo in kakšna prepričanja imamo, vsi razumemo. Je jezik, ki nas združuje, navdušuje in osrečuje. V težkih trenutkih v življenju nam pomaga najti smisel in nas motivira za nadaljnje življenje. Spremlja nas v TV-serijah in filmih, na festivalih in kraljuje na koncertih ter drugih prireditvah.

Čeprav ima glasba zelo kompleksne teorije in pravila, je lahko tudi dokaj preprosta.

Glasba ima v naših življenjih pomembno vlogo in vpliva celo na to, kako se oblačimo. Tako »metalce« prepoznamo že po obleki. »Rokerje« tudi. Pa še koga. V bistvu je glasba mnogo bolj del kulture, kot lahko mislimo. Tako rečemo, da imajo recimo »raperji« ali »hip-hopovci« svojo kulturo. Zanimivo, kajne!

Taja Vidmar

KAJ MI POMENI PLES

Ples je sestavni del mojega življenja že odkar sem shodila, resneje sem se začela z njim ukvarjati v tretjem razredu osnovne šole in od takrat mi ples predstavlja izhod iz realnosti. V zadnjih treh letih sem začela tekmovati in se intenzivneje spustila v plesni svet. Ples mi omogoča da izrazim svoje občutke in misli tudi takrat, ko z besedami ne bi zmogla povedati ničesar. Ko plešem, enostavno neham razmišljati, pozabim na stvari, ki se mi dogajajo v življenju izven dvorane, problemi kar naenkrat niso tako pomembni in v sebi se počutim brez skrbi. Velikokrat v sebi čutim da stvari niso tako pomembne, kot se mi sprva zdijo. Poleg vsega tega menim, da mi je ples pomagal tudi pri osebni rasti, saj se naučiš reda, discipline, vztrajnosti, samozavesti in iti preko svojih meja. Skratka predstavlja mi svobodo, ki je ne moreš čutiti na noben drug način, in zavetje, kjer se lahko sprostim in pokažem del sebe. Kakor koli bom nadaljevala moje življenje, bo ples zame neprecenljiv in nenadomestljiv del mojega življenja.

Foto: arhiv plesnega kluba

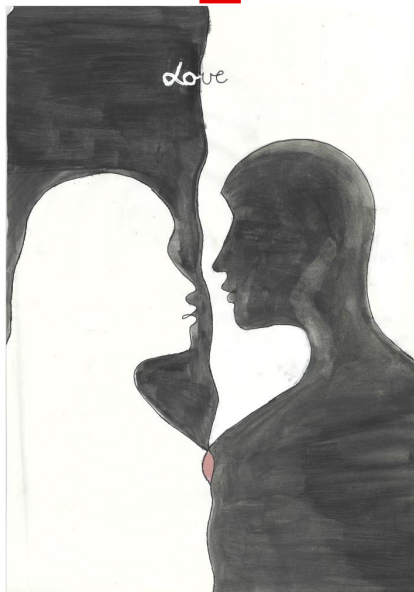
Iva Maresić Fink

Kaj me dela žensko?

Ko me ljudje vprašajo, kaj je tisto, kar me naredi žensko, imam na to več odgovorov. Prva stvar, ki pride na misel, ko razmišljam o tem, kaj pomeni biti ženska, je to, da se ženske razlikujemo od moških v skoraj vseh smereh. Mislim, da je že prva stvar, po kateri se razlikujemo, ta, da ženske gledamo na svet iz drugega vidika kot moški. Biti ženska pa pomeni imeti tudi določene psihološke in čustvene značilnosti. Vsaka ženska ima svojo edinstveno osebnost in čustveni svet, ki jo razlikuje od drugih.

Vsaka ženska ima svojo čustveno moč in sposobnost, da skrbi za druge, kar so lastnosti, ki jih ponosno nosi kot del svoje ženske identitete. Mislim, da imata družba in kultura pomembno vlogo pri oblikovanju lastnosti ženske. Ženske smo že od otroštva izpostavljene določenim pričakovanjem in vlogam, ki nam jih pripisuje družba. Vsaka ženska ima tudi svoje pravice, kar pomeni, da se lahko sama odloči, kaj zanjo pomeni biti ženska. Nekatere ženske se izražajo skozi modo, druge skozi umetnost, delo ali materinstvo. Pomembno pa je, da same izberemo, kako želimo živeti in kdo želimo biti.

Za konec naj povem še to, da biti ženska je hkrati dar in izziv, ki prinaša tako ljubezen in lepoto kot tudi veliko odgovornost.

Jakob Raspet

Kaj me dela moškega?

Zadnja leta opažam, da je v družbi vedno manj moških. S tem ne ciljam na biološki spol, temveč na vedenje moških posameznikov. Opazil sem tudi, da moški niso več tako dominantni. Menim, da moški morajo biti dominantni, tako kot je bilo to včasih. Opažam, da so moški postali slabiči. Mladi fantje se po mojem mnenju osredotočajo na stvari, ki škodujejo njihovi »pravi« podobi (na internetu opažam veliko moških, ki se ličijo; nekateri tudi ne znajo opravljati osnovnih tehničnih del). Moškim v zadnjem času primanjkuje tudi avtoritete, kar se mi ne zdi prav.

Menim, da si pravi moški, če imaš določeno avtoriteto ter samospoštovanje, a vseeno spoštuješ druge, ter si prijazen do ljudi. Da se znaš postaviti zase, ampak nisi do drugih nesramen. V današnjih časih pa so fantje vedno bolj žensstveni ter delajo stvari, za katere vem, da moji babici in dedku zagotovo ne bi bile všeč. Včasih je bilo tega veliko manj in zdi se mi, da so se takrat vsi imeli bolje.

ALI SO »ALL-NIGHTERJI« DOBRI ZA NAS?

Vsak dijak je najverjetneje že vsaj enkrat v času svojega šolanja doživel šok zadnji večer pred testom, saj je ugotovil, da njegovo znanje ne zadošča za pozitivno oceno. Kmalu je ugotovil, kaj ga čaka čez noč.

Kaj pravzaprav je »all-nighter«?

All-nighter je čas ponoči, ki ga preživiš za zvezki namesto spanja in večinoma traja do zgodnjih jutranjih ur, pri nekaterih celo do samega pouka.

Faze:

- ⇒ ugotovitev neznanja večer pred testom;
- ⇒ mentalno pripravlanje na učenje;
- ⇒ priprava prostora, zapiskov, pijač (po navadi energijskih) in hrane;

- ⇒ dejansko učenje;
- ⇒ prvi premor za telefon;
- ⇒ soočanje z dejansko uro in ponovno BOLJ STRESNO učenje;
- ⇒ pomislek na prenehanje učenja zaradi utrujenosti;
- ⇒ še zadnjih par ur učenja;
- ⇒ obupaš, rečeš »kar bo pa bo« in greš spat;
- ⇒ zjutraj se zbudiš v strahu, ali si se dovolj učil, in na koncu
- ⇒ odpišeš test ter si vesel, da je vsega konec.

Ali je all-nighter dobra ideja?

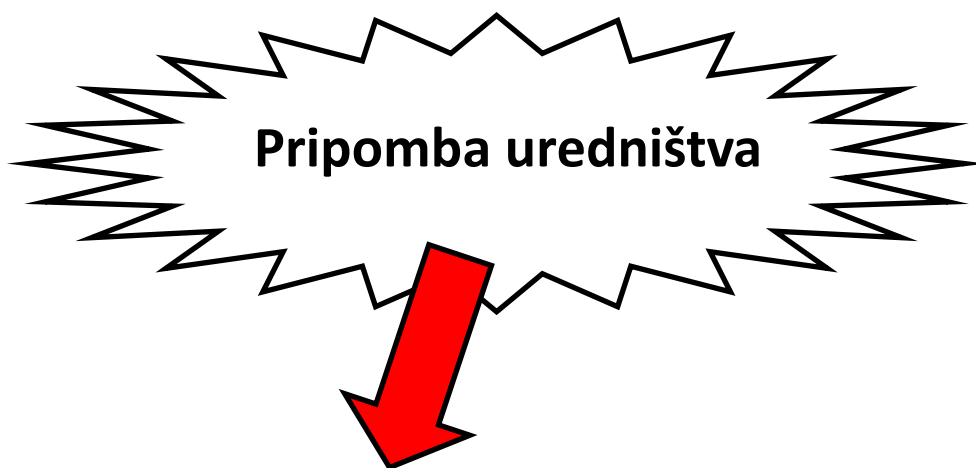
Po domu sva vprašali dijake, kaj menijo o učinkovitosti all-nighterja.

Tisti, ki menijo, da all-nighter *NI* dobra ideja, so to utemeljili z:

- ⇒ Po tem si zjutraj zelo utrujen.
- ⇒ Med učenjem nisi zbran, saj razmišljaš samo o spanju.
- ⇒ Zaradi pomanjkanja spanca si pri pisanju testa nezbran.
- ⇒ Ne zapomniš si veliko, saj je stres pri takšnem učenju prevelik.

Tisti, ki menijo, da *JE* dobra ideja, so to utemeljili z:

- ⇒ Dobiš dodaten čas za učenje.
- ⇒ Na test greš bolj zadovoljen in samozavesten, ker si se učil.
- ⇒ Zjutraj imaš občutek, da vse znaš, saj je nedolgo tega, kar si se to učil.
- ⇒ Veš, da lahko test odpišeš za pozitivno oceno.

Če gledaš v brezno, se moraš zavedati, da tudi brezno gleda tebe

Pomanjkanje spanja ima takojšen negativen vpliv na človekovo sposobnost razmišljanja. Pomanjkanje spanja ima za posledico zmanjšano pozornost, zmanjša se sposobnost presojanja razmer, zmanjša se osredotočenost, ohromi se spominsko področje, odločitve, sprejete v takšnem stanju, so velikokrat nepremišljene. Če povzamemo te simptome, lahko takšno stanje primerjamo s tistim, ki ga pri ljudeh povzroča alkohol. Prav tako lahko pomanjkanje spanja poveča občutke tesnobe, depresije, jeze in zmedenosti. Pomanjkanje spanja lahko vpliva tudi na sposobnost posameznika, da oceni čustva drugih ljudi ali izrazi svoja.

RAZMIŠLJANJA

Spanje je čas, ko se telo regenerira in raziskave kažejo, da lahko pomanjkanje spanja spremeni kemikalije, ki sodelujejo pri tem procesu. Utrujenost in nizka raven energije sta pogostejši, ko telesne mišice in organi med spanjem nimajo časa, da bi si opomogli. Poleg tega študije kažejo, da po 24 urah pomanjkanja spanja oseba postane bolj občutljiva na bolečino, pritisk in nizke temperature. Pomanjkanje spanja lahko vpliva tudi na imunski sistem, ki ščiti telo pred okužbo. Pomanjkanje spanja lahko povzroči, da se telo težje bori proti boleznim.

Preživljanje noči ne bi smelo biti nekaj, kar počnemo redno. Če morate preživeti celo noč pri učenju, se vam to kratkoročno morda splača. Ker pa lahko traja en teden ali celo dlje, da si opomoremo od negativnih učinkov celonočnega bedenja, je pomembno, da se za to odločite samo takrat, ko je nujno treba. Še posebej moramo biti pozorni, če naslednji dan vozimo avto ali delamo kaj drugega, kar bi bilo zaradi nepozornosti lahko nevarno, saj imamo v izdatni meri zmanjšano pozornost, podaljšan reakcijski čas in počasnejše razmišljanje.

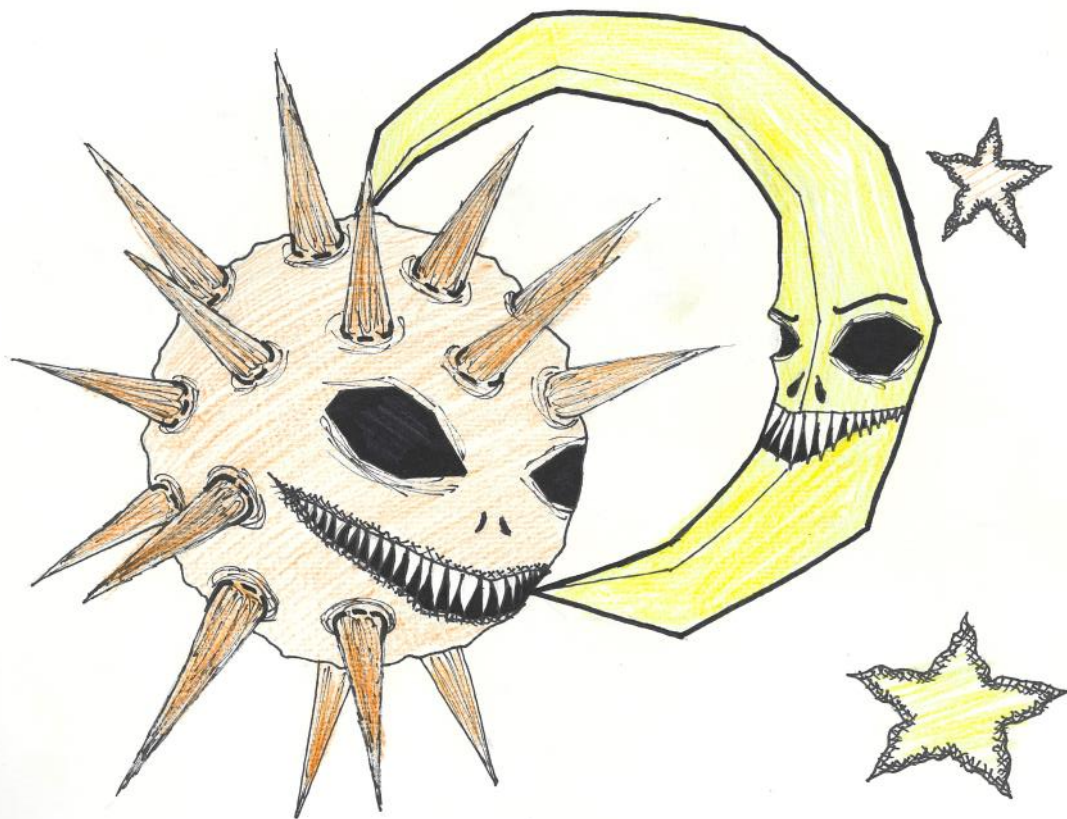
Dr. Abhinav Singh, zdravnik za medicino spanja, pravi, da je pomanjkanje spanja posojilo z visokimi obrestmi in plačili v obliki slabih zdravstvenih posledic.

Skratka: še vedno je najboljša sprotno učenje, saj je učenje proces, ki na tak ali drugačen način traja vse življenje in ni le nekakšna nočna avantura.

(Osnova povzeta po: Jay Summer in Dr. Abhinav Singh (2023): What All-Nighters Do To Your Cognition, pridobljeno na: <https://www.sleepfoundation.org/sleep-hygiene/why-are-all-nighters-harmful>)

Sometimes nightmares
come true and when
they do you can't just
run away from
them.

IZ ARGENTINE V SLOVENIJO

MAGDALENA GRILJ

Sem Magdalena Grilj. Rodila sem se v Argentini in preselila v Slovenijo januarja 2023. Vsi moji stari starši so se rodili v Sloveniji. Zaradi vojne so se preselili v Argentino, kjer so sodelovali pri ustvarjanju Slovenskih domov in skupnosti. Zelo dobro so ohranili slovensko kulturo in me s pomočjo nje tudi vzgajali.

Ko sem prišla v Slovenijo, sem največ razlik opazila ravno v kulturi, v vedenju ljudi. Argentinci so zelo družabni in družinsko usmerjeni. Pogosto se srečujejo s prijatelji in družino, uživajo v dolgih večerjah in zabavah. Asado, tradicionalni argentinski žar, je pomemben del družabnega življenja. V družabnem okolju se Argentinci vedno pozdravljajo z objemom in poljubom. Slovenci so prav tako družinsko usmerjeni, vendar so lahko nekoliko bolj zadržani pri druženju s tujci. Praznovanja v Sloveniji pogosto vključujejo tradicionalno hrano, kot so potica, klobase in različne vrste peciva. V Argentini smo imeli zelo podobne, če ne enake, kulinarčne navade. Lepo se spominjam, ko me je stara mama učila peči slovenska peciva, kot so krofi, kremne rezine, buhteljni, kifeljčki ... Uživala sem, ko je bilo "treba" vse pojesti.

V Sloveniji večina ljudi živi bolj blizu narave, jaz pa sem živela v Buenos Airesu, zato nisem imela toliko stika z naravo. Zdaj izkoriščam čim več priložnosti za kolesarjenje, pohode, obiskovanje rek, gora, še posebej pa uživam na snegu, ki sem ga prvič spoznala šele tukaj. Čeprav nas veseli narava, smo z družino to lahko doživljali le med počitnicami. Slovenija je majhna, zato lahko v istem dnevu smučaš in greš na morje, kar bi bilo v Argentini nemogoče.

V Argentini je uradni jezik španščina, medtem ko je v Sloveniji uradni jezik slovenščina. V vsakdanjem življenju v

Argentini redko slišiš tuje jezike, medtem ko je v Sloveniji to zelo pogosto. Veseli me, ko slišim španščino na ulicah, kar se mi je že večkrat zgodilo. V pogovorih so Slovenci na splošno bolj zadržani in formalni, Argentinci pa bolj ekspresivni in pogosto uporabljajo fizični stik med pogovorom.

Selitev in sprememba nista bili enostavni, saj sem zapustila veliko prijateljev in tudi del družine. Kljub temu pa se tukaj v Sloveniji počutim kot doma, prav tako kot v Argentini. Čeprav obstajajo razlike med Argentino in Slovenijo, se tukaj in tam počutim domače.

TIME OUT

NAJA KEMPER

Z Bluetoothom se ne povežem, ampak se odklopim

Odraščala sem v družini, kjer sem živela večinoma z gluhih družinskimi člani. Zaradi tega mi je bil znakovni jezik »položen v zibelko«. Doma vsi poznamo znakovni jezik, vendar nismo vsi popolnoma gluhi. Jaz, moja nona, nono, stric in teta ter še nekaj daljnih sorodnikov so gluhi, ostali pa so naglušni, kar pomeni, da imajo še nekaj odstotkov sluha, nosijo drugačne aparate kot jaz in niso potrebovali operacije za slušni vsadek kot jaz. Sicer pa znakovni jezik uporabljam bolj poredko, v mlajših letih pa sem ga več. To je bil tudi moj prvi jezik, ki sem se ga naučila, zato se mi zdi, da je lahek. Veliko kretenj je precej osnovnih, npr. banano bi pokazali na tak način, kot da jo lupiš.

V zgodnjih letih sem opazovala razlike med slišnim in gluhim svetom preko zgodbic, ki mi jih je pripovedoval oče. Do drugega leta mi je zgodbo pripovedoval v znakovnem jeziku, kasneje pa z govorom. Mislila sem, da so to različne zgodbe, saj je oči pri »pripovedovanju« uporabljaj poleg kretenj tudi pestro in izrazno obrazno mimiko ter premike rok, kar je naredilo zgodbo živo predstavlji-

vo in napeto. Počasi sem z očetovo pomočjo spoznala, da je zgodba pravzaprav ista.

Operacijo, ko so mi vstavili vsadek, sem imela pri dveh letih; torej prvi dve leti svojega življenja nisem slišala popolnoma nič. Operacija je trajala šest ur za posamezno uho, torej skupno dvanajst. Bila je precej tvegana, saj mi je kirurginja morala s skalpelom rezati blizu obraznega živca, vendar se je operacija končala uspešno. Šele takrat, pri dveh letih, sem začela učenje govora. Počasi sem ga dokaj dobro, pravzaprav odlično osvojila. Le črke R nisem

mogla najbolje izgovoriti. K logopedinji sem hodila do petega razreda, vendar sem s tem končala, ker mi je šlo vse skupaj na živce. Čeprav črke R ne znam pravilno izgovoriti, me to ne moti.

Hodila sem v Zavod za gluhe in naglušne Ljubljana in tam naj bi tudi nadaljevala osnovno šolo, vendar sem kmalu tako obvladala govor, da sem lahko šla v redno šolo. V tej šoli sem v prvih nekaj letih imela sicer majhne probleme s sovrstniki glede moje gluhoste, bolj zaradi aparatov za ušesi, ker so se videli. Otroci pač tega niso videvali vsak dan in jim to ni bilo znano ter normalno, zato me je občasno kdo zbadal glede tega. Takrat me je to zelo zmotilo in sem doma pri starših zaradi tega jokala. Ko pa smo skupaj s sovrstniki malo odrasli, so sošolci bolje dojeli, da sem čisto normalna, in me sprejeli.

Pri gluhosti in aparatih pa so še nekatere druge ovire. V vodo, na primer, ne morem iti z aparati, ker niso vodoodporni. Na to moram paziti tudi, ko gremo z družino na morje ali ko smo šli na bazen s šolo. Spomnim se, da ko smo prišli na bazen, kjer smo imeli tri skupine, so mene dali v tisto, kjer je bilo najmanj otrok, da bi bila komunikacija lažja. Učiteljica je tudi učitelju plavanja razložila, da bi moral biti pri meni posebej pozoren, ker ne slišim (sicer pa lahko kaj preberem tudi z ustnic, če nimam aparata). Z družino, ko hodimo na morje, ni nobene težave, saj lahko komuniciramo v znakovnem jeziku, kar v šoli ni bilo mogoče. Pri ostalih dejavnostih pa nimam večjih ovir. Enkrat se mi je sicer zgodilo v šoli, da mi je slušni aparat prenehal delovati. Takrat sem z učiteljico komunicirala tako, da mi je na list papirja napisala navodila in sem tako vedela, kaj moram narediti. Drugače sem morala pa uporabiti svoj vid. Zdi se mi tudi, da je vid bolj pomemben čut kot sluh, saj z njim lahko dobim večino informacij za katero koli stvar.

Moji prijatelji velikokrat pozabijo, da sem gluha, saj je moj govor čisto normalen, moje vedenje pa tudi. To je za mnoge, ki imajo izkušnje z otroki, ki imajo podobne težave s sluhom, presenetljivo. Lahko sem tudi medicinski čudež, kot pravijo zdravniki. Vsi ljudje, ki jim povem za svojo gluhosto, so tudi zelo presenečeni, ker jih večina misli, da sem brez kakršnih koli omejitev.

Čeprav omejitve imam. Vendar so to manjše nepomembne stvari. Pod prho, recimo, ne morem poslušati glasbe, ker moram pri tem aparat odložiti. Ni ravno velik problem, pa vendar bi si želela poslušati glasbo tudi na tak način. Pa kljub temu lahko poslušam glasbo tako, da si s povezavo Bluetooth povežem aparate na telefon in s pomočjo telefona poslušam glasbo tako, da odklopim cel svet okoli sebe. No, zdaj veste!

VEČER OB PALAČINKAH

V začetku leta smo se dijaki vzgojne skupine 4 zbrali na peki palačink na podstrešju v naši domski kuhinji. Idejo nam je podala vzgojiteljica že nekaj mesecev prej in ker smo večinoma bile za, smo idejo tudi izpeljale. Dobile smo se v kuhinji, kjer nam je vzgojiteljica priskrbela ves potreben "material", ki smo ga potrebovale za dobre palačinke. Razdelile smo si delo in se nato preizkusile v peki. Nekatere so to počele prvič, nekatere smo imele že kar nekaj izkušenj od prej. V obeh primerih smo se zelo zabavale ob pripravi mase, peki, sladkanju s palačinkami in debatah, ki jih kar nekaj časa ni zmanjkalo. Ko smo bile že vse site, smo kuhinjo skupaj pospravile in zadovoljne odšle nazaj v sobe.

Neža HRGA

BOKS

Boks. Borilna veščina, v kateri se v ringu pomerita dva boksarja iste kategorije. Kategorije se ločijo po telesni teži. Najboljši slovenski boksar je Dejan Zavec. Leta 2009 je postal svetovni prvak v velterski kategoriji.

Boks treniram že eno leto. Treninge imam trikrat na teden po eno uro: v ponedeljek, sredo in petek. Ko pridem na trening, se preoblečem v športno opremo in si okoli rok povijem bandaže, ki zaščitijo členke. Trening začnemo z ogrevanjem, ki traja dvakrat po dve minuti. Nato sledi štiriminutno raztezanje in priprava. Potem imamo dvanajst rund po dve minuti, z eno minuto odmora med rundami. Prve tri runde delamo shadow-boxing, kjer vadimo svoje udarce in obrambo v prazno, brez vreče ali nasprotnika, in se osredotočimo na tehniko. To tudi spodbuja mentalno pripravo in vizualizacijo boja. Nato sledi pet rund, kjer s partnerjem vadimo obrambo in

kombinacije. Sledita dve rundi, kjer na vreči treniramo kombinacije. Včasih gremo tudi neposredno na vreče, brez vadbe udarcev s partnerjem. Na koncu imamo še dve intenzivni rundi na vreči, kjer skušamo zadeti čim več močnih udarcev. Po tem sledi triminutni odmor, nato pa osemminutni trenerski program po izbiri. Trener nam običajno da tri vaje za trening moči, lahko pa tudi pet ali več kondicijskih vaj. Ko končamo z vajami, sledi dvominutno ohlajanje in na koncu poslovilni pozdrav. Ob petkih je sparing, kjer se dva boksarja pomerita v treh rundah. Pri tem ju trener opazuje in podaja nasvete. Na koncu sparinga trener pove, kaj mora boksar izboljšati. Pri sparingu velikokrat dobimo krvav nos, saj v eni minuti prejmemo več kot trideset udarcev v glavo.

Boks sem začel trenirati zaradi samoobrambe, da se ne bom bal biti udarjen in da se bom v skrajnem primeru lahko sam zaščitil. Zdaj pa mi boks pomeni več kot le to. Na boks hodim, ker so mi všeč vaje, pa čeprav so vedno naporne. Spoznal sem nove prijatelje, trenerji so izjemni, končno nekaj treniram, da si zapolnim dan in ne ležim samo v postelji. Nekega dne bi rad stopil v ring na tekmovanju, da vidim, kako boks izgleda v resnici proti pravemu nasprotniku.

OPERA: COSÌ FAN TUTTE

30. 5. smo si dijaki prvega E razreda gimnazije Šiška v sklopu glasbenih OIV ur ogledali Mozartovo opero *Così fan tutte*. Po večerji smo se s trolo odpeljali do operne hiše, tam prejeli karte, ki nam jih je izročila profesorica, in se posedli po svojih mestih. Moj sedež je bil na desnem balkonu v drugi vrsti, kjer sem imel presenetljivo dober razgled na orkester in oder. Predstava je imela dve dejanji, ki sta bili skupaj dolgi kar tri ure in pol. Vmes je bil desetminutni odmor, a če v predstavi nisi užival, je čas trajanja opere definitivno vplival na predčasen odhod iz dvorane. Dolgo trajanje opere je tudi v meni uničilo nekaj užitka in pričakovanja. Kljub temu pa je bilo nekaj delov v operi, ki so me pritegnili, da sem pozabil na čas in se enostavno prepustil dogajanju.

Zanimiva je bila tudi sama scenska postavitvev. Zlati in razkošni detajli po celotni dvorani so mi bili zelo všeč. Všeč mi je bilo tudi igranje in petje igralcev, ki so nastopali, kar pa je na koncu potrdilo nadpovprečno dolgo ploskanje, ki smo jim ga namenili gledalci v zahvalo za tako dobro igro. Konec koncev bi rad še kdaj doživel podobno izkušnjo, a bi si izbral raje kakšno krajšo opero.

dijak 1. E. razreda

Risba: NAJA KEMPER

Nogometni turnir na Brdu

Tudi letos smo delo v dekliskem in fantovskem nogometnem oddelku zaznamovali z zaključnim turnirjem. V petek, 14. 6., smo se ob 13. uri zbrali na Brdu pri Kranju v nogometnem centru. Pred pričetkom turnirja so dijakinje Gimnazije Šiška pripravile plesno točko. Turnir so otvorili fantje s tekmami prvega in drugega letnika ter tretjega in četrtega letnika. Po končanih obračunih so tekmo odigrala tudi dekleta nogometnega oddelka, ki so bila razdeljena v dve ekipi. Po enajstmetrovkah je zmagala ekipa "belih".

Nato je sledil veliki finale v fantovski konkurenci, ki sta ga odigrali ekipi tretjega in drugega letnika. Videli smo lepo, borbena igro in kar nekaj lepih zadetkov. Na koncu so pokal dvignili nogometaši tretjega letnika. Izvedeli smo tudi, da dijaki nogometnih oddelkov nismo uspešni samo na zelenicah, temveč tudi na drugih področjih – v šoli, v dijaškem domu, v napredovanju ... Nogometna zveza Slovenije je tako po mnenju profesorjev in trenerjev podelila nagrade najboljšim.

Sledila je večerja ter prijetno druženje. Tako je hitro minil še en uspešen zaključni turnir, ki si ga je na spletu ogledalo več kot 200 ljudi.

Lea Dolinar

Prilagamo nekaj utrinkov, foto: Matej Kozole

TIME OUT

NAJA KEMPER

KONEC GRADNJE TELOVADNICE

A. D. 2024

Foto: Mojca Brenkuš

